

er forbundet med meget praktiske Ulemper at ligne dette Beløb paa de nærmest paagjældende Egne, kan jeg ikke indsee, — disse Ulemper være nu saa store, som de være ville — at det skulde føre til den Consequens, at man, fordi man ikke med Bæthed kan opgjøre dette Regneskyld, skal ligne paa Tredeemand. Naar man ikke kan opgjøre en Regning mellem Peer og Poul, er det en meget uheldig Udvei, at paalægge Jens at betale den. Jeg er altsaa aldeles enig med Lovforslaget i, at de forlangte Summer maa betales, men jeg er uenig i den Maade, hvorpaa man søger Betalingen, og det er mig ikke muligt at indsee, at Vanskeligheden ved at finde en nærmere Regel, hvorefter man kan gaae, skulde være aldeles uovervindelig. Man drage hvilken som helst Grændse man vil, f. Ex. 4, 3 eller 2 Mill, langs med Jernbanen, saa bliver den dog ganske anderledes retfærdig, end naar man ligesom griber ud i Luften og siger, at det og det Amt skal betale, thi det er aldeles tilfældigt, hvad der hører til Amtet. Syd for Thyen ligger der — for at blive ved den Tanke, hvorpaa den ærede første Taler slog — en Øgruppe, som accurat ligesaa godt kunde være et selvstændigt Amt, idet den har et større Fladerum og et langt større Folketal end f. Ex. Bornholms Amt eller det indbragne Slesvig Amt. Man har tilfældigvis henlagt denne Øgruppe til Thyen; men man kunde ligesaa godt have henlagt den til Slesvig; den havde da hørt til Maribo Amt og var altsaa sluppen fri. Accurat ligesaa godt, som Langeland hører under Svendborg Amt, kunde man sige, at Samsø skulde høre under Odense Amt, men fordi man tilfældigvis har den samme Amtmand, af hvem man imidlertid ikke drager saa megen Nytte som de, der boe paa den store Ø, bør man ikke her drages ind under den almindelige Regel. Jeg er overbevist om, at der kun er Faa her i Salen, som ikke indrømme Aukens Berettigelse. Man kunde bedre sige, at mange Egne i Sjælland, for ikke at tale om den sjællandske Jernbane eller det hele Rige, have en ganske anden Nytte af den slyngte Jernbane end disse Der, og man kan godt paa-staae, at hele den sydligste Deel af Svendborg Amt ingen Nytte har af den slyngte Jernbane, thi Indbyggerne der have deres Havne, igjennem

hvilke de udføre deres Varer. Jeg mener altsaa, at Tanken i Udkastet strider imod Loven af 1861; men den strider ogsaa imod andre Love. See vi saaledes hen til de nye Veilove og den nye Communallov, viser det sig, at man i dem har fulgt en ganske anden Fremgangsmaade. Det har i lang Tid gjældt med Hensyn til Anholt, ligesom det isjor blev bestemt med Hensyn til Grø, at de skulle vedligeholde deres egne Veie, og efter Communalloven skulle de sørge for deres egne Communicationsmidler, men nu skulde det Princip slaaes fast, at disse Der skulle betale til Jernbanerne. Den ærede Indenrigsminister har tidligere sagt, at Jernbaner ere Nutidens Landeveie; han har selv indbragt et Lovforslag, hvorefter disse Der ere frie for at betale til de almindelige Landeveie, og det vilde altsaa være et Brud paa det Princip, som isjor blev slaaget fast, nu at lade dem betale til Jernveiene. Jeg skal ogsaa henvise til en Lov om Bommene, hvori en lignende Tanke er slaaget fast, nemlig, at disse Der ikke kunde indbrages under de almindelige Regler for Veiene; men man bør da heller ikke gjøre det med Hensyn til Erstatning for Expropriationsudgifterne til Jernbanerne. Vil man dernæst see hen til, hvorledes disse Der understøttes, vil man finde, at de aldeles ikke have faaet Understøttelse af Staten til Telegraphanlæg eller til Dampskibsfart, hvilket ogsaa for ganske nylig har viist sig. Isjor indkom der et Andragende om, at Rigsdagen skulde vedtage en Lov om at understøtte et projecteret Havneanlæg ved Spodsbjerg; men det blev ikke indkommet med rund Haand fra Indenrigsministerens Side, fordi Anlægget var af ganske local Interesse. Jeg gad nu dog spørge, om ikke en Jernbane i Thy ligeoverfor Langeland er af aldeles local Interesse, det vil sige uden Interesse? — Med Hensyn til Vanskeligheden ved at udfinde, hvorledes man skal ligne paa de enkelte Egne af Landet, forekommer det mig at ligge nærmere — nøjagtig Retfærdighed kan man aldrig naae i dette Spørgsmaal — at sige, at Egne i en vis Distance fra Jernbanen skulle betale saa og saa Meget, at f. Ex. et Sogn, hvis nærmeste Egn ved Jernbanen ikke er fjernere end en Mill derfra, skal betale saa og saa Meget pr. In-